Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 80

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Carnetul roşu

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Carnetul roşu

Nr. 80.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I.
Un pescuit fantastic.

Cei trei cercetaşi, cu Flora, Zomba şi Ureche-Fină şedeau în jurul unei mese din preajma fortului.

Găsiseră asupra unui necunoscut debarcat în condiţii tragice în insula, un carnet roşu cu câteva foi manuscrise.

Raimondo le citea tare, cu vocea sa clară şi bine timbrată.

Primele rânduri, autograful lui Pietro Durtal, care voise să transcrie copia exactă a unui manuscris găsit de el în circumstanţe ciudate.

Cititorul făcu o scurtă pauză după care reluă cititul.

Să ascultăm şi noi:

— „Vara trecută, călătoream în Elveţia germană. Un mic sat, numit Hinderauss mă seduse prin liniştea sa pitorească; un frumos râu îl străbăteau şi se părea că turiştii nu-l invadaseră încă. Hotărâi să rămân câteva zile. Îmi place mult să pescuiesc cu undiţa.. Gazda mea care îmi observase predilecţia, îmi lăudă un mic lac pe coasta muntelui.

— Sui cursul apei – îmi zise – vei trece în faţa parcului unui castel părăsit, al cărui proprietar, un om tânăr, a dispărut în chip misterios acum vreo doisprezece ani. Servitorii, când au văzut că stăpânul nu se mai înapoiază, au plecat şi ei. A rămas un lucrător francez, care trebuie să fi ştiut ceva din misterul acestei dispariţii. Două luni după dispariţia stăpânului, acest lucrător se înecă în râu, în timp ce încerca să umble pe sub apă, cu un fel de cască pe cap... Dar ce dracu să vă spun? După parc, ai să apuci poteca ce duce spre Whora. E cam repede suişul. Dar ai picioare bune şi vei ajunge într-o oră. Acolo sunt peşti minunaţi, ba aş zice, extraordinari. Noroc bun!

Îmi trebuiră două ore să fac drumul. Mergeam încet, obsedat de gândul acelui castel părăsit, de stăpânul dispărut, de lucrătorul ce se înecase în chip aşa de ciudat. Copacii parcului erau aşa de stufoşi încât îmi împiedicau vederea castelului. Nerăbdarea să mă dedau sportului favorit mă împiedică! Să mai fac vreun ocol. Nu vă descriu lacul, pentru că altcineva a făcut deja descrierea pe care o veţi citi în curând. Vreo jumătate de oră nimic nu mişcă; apoi prinsei patru peşti frumoşi unul după altul. Era o specie necunoscută mie dar semănau cu păstrăvii. Undiţa se cufundă a cincea oară şi atât de tare încât era să-mi scape din mână. Ghicind o pradă mare, trăsei cu putere; zguduituri puternice era să mi-o rupă şi neliniştea mea era justificată. În sfârşit reuşii să trag afară prada. Ce rasă de peşte! Avea ghimpi, doi ochi bulbucaţi de fiecare parte a gurii care era armată cu dinţi

ascuţiţi. Corpul auriu, avea o jumătate de metru. Mă mirai cum de nu mi-a rupt undiţa. Tocmai era să-l apuc cu mâna când fui stupefiat văzând că are sub burtă, legat cu o sârmă de fier, de coadă şi de înotătoarele din faţă, un tub de metal!

— Drace! – zisei tare – iată un peşte fantastic!

Cu mâinile care îmi tremurau încercai să desprind tubul. Uitasem de peşte; acesta, când se simţi liber, ţâşni în apă, trăgând după el şi undiţa. Peştele şi undiţa dispărură ca prin farmec. Calmându-mi puţin emoţia din primul moment, voii să deschid tubul. Era lipit. Îl vârâi într-un jurnal, băgându-l în fundul sacului meu de turist. Adunai ceilalţi peşti prinşi şi mă înapoiai repede în sat. Explicai pierderea undiţei printr-o nebăgare de seamă. Bucătarul luă peştii să-i prepare şi eu mă dusei să mă închid în odaia mea. Tremuram de nerăbdare. Pilii tubul care se desfăcu în două. Scosei vreo treizeci de foi subţiri scrise cu cerneală verde. Ochii mei parcurseră primele linii fără să priceapă nimic, erau scrise într-o limbă pe care n-o cunoaştem. A doua zi eram la Paris, unde găsi pe amicul meu poliglotul Giulio P. Fără să-i spun provenienţa manuscrisului, i-l dădui. Îl examină şi zise:

— E un dialect irlandez. Vrei să-l traduc?

— Da.

— Eu nu o să pot, dar am un nepot care e din Vrigstewn, în Irlanda. Treizeci de pagini? În trei zile ai traducerea.

După acest timp am primit neverosimila de şi adevărata poveste pe care o transcriem aici”.

CAPITOLUL II.
ÎNTÂLNIRE EXTRAORDINARĂ.

„Închis până la ultima zi a vieţii mele în locul ciudat care n-a mai fost locuit de indivizi de rasa mea şi neavând alt mijloc de a lăsa oamenilor fructul preţios al muncii mele, îmi voi scrie memoriile deoarece cred că am descoperit mijlocul de a le face să ajungă până în regiunile locuite de semenii mei. Sunt născut la Dublin, în 1874. Tatăl meu era vărul faimosului Daniel O'Connel care era pe punctul de a câştiga independenţa Irlandei şi care muri la Genova în 1847. Părinţii mei, din cauza persecuţiilor politice, părăsiră Irlanda şi se retraseră în castelul Hinterauss, în Elveţia. Până la douăzeci de ani, am trăit acolo, studiind mecanica, de care eram pasionat. Încă, de mic, fabricam vaporaşe de lemn cu elice mişcată cu gumelastic care mergeau singure pe apă. Aveam geniul invenţiunilor. Odaia mea în care eram lăsat singur să fac ce vreau, era plină de instrumente fantastice ca în filmele cinematografice. Apăsând pe un buton, masa intra în zid, altul făcea să apară un dulap, un comutator închidea şi deschidea uşa. De sigur că totul funcţiona cu electricitate, ceea ce făcea de multe ori să se ardă siguranţele şi castelul să rămână în întuneric. Tatăl meu muri când aveam optsprezece ani: mama curând după aceasta. Eram unicul fiu bogat. Tutorele meu, un parizian cunoscut, îmi vărsa regulat veniturile. Îmi ajungea cu prisosinţă pentru experienţele mele de mecanică. Am început planurile construirii unui mic submarin, visul meu de totdeauna. Am comandat unei mari fabrici din Franţa, cele necesare, adusei un lucrător abil mecanic şi electrician, un oarecare Faury om de treizeci de ani, care se pricepea la toate. Făcui un atelier închis, în fundul parcului şi ne apucarăm de lucru cu sârguinţă. Râul, care în viaţa mea are o importanţă magică, curgea pe lângă parcul castelului. E adânc de opt şi zece metri, larg de doisprezece metri şi are un curs repede. Până aici, nimic extraordinar. Dar privitor la acest râu, care se numeşte Whora, e o legendă pe care am auzit-o de multe ori. Râul iese dintr-un lac de pe coasta muntelui, la cinci kilometri în susul parcului. Acest lac e adânc şi liniştit în aparenţă; râul iese printr-o cascadă printre stânci. Volumul apei dusă de Whora e mult disproporţionat cu lacul şi cu celelalte râuri afluente care îl alimentează; spre a se explica acest lucru se crede în existenţa unei mari subterane care comunică cu lacul. În această mare internă, încă ne văzută de ochiul omenesc, legenda crease domeniul unor fiinţe supranaturale care zburau, noaptea, peste apele liniştite. Adesea aceste fiinţe se făceau vizibile sub formă de flăcări ce pluteau pe apă. Fără să dau crezare acestor

legende luam din ele numai ceea ce era plauzibil şi îmi făcusem o imagine destul de precisă asupra imensului izvor subpământean al Whorei. Eram curios să cunosc misterele acestei mari subterane. Deasupra apelor misterioase, fantasia mea clădea o grotă uriaşă, populată, nu de fantome şi spirite, ci de animale antideluviene, de plante apocaliptice, într-o lumină de vis. Să explorez grota şi marea aceasta fu visul vieţii mele! Voiam să fie însă şi o realitate. Aşa se născu ideea unui submarin. După un an de cercetări şi de experienţe, făcusem un aparat minuscul, cu care începui probele care trebuiau să mă conducă la aparatul veritabil. Un alt an trecu în perfecţionări. Era tocmai anul în care muriră părinţii mei. Începui construcţia submarinului meu în mărime naturală. Lucrarăm şase luni, în care timp mării; bazinul parcului, aşa ca să aibă douăzeci de metri adâncime şi cincizeci diametru. Printr-un sistem de canalizare, apa lacului meu avea un curent puternic, care îmi era necesar experienţelor mele. Era, în fond, o bicicletă submarină; pe care îl botezai Aquapede”.

CAPITOLUL III.
Descrierea submarinului.

„Aquapedul lui Feargus O'Connel e o bicicletă submarină, în formă de ţigară, lungă de cinci metri şi largă de şaizeci de centimetri în diametrul său cel mai mare. E de oţel şi nu se deformează având o osatură de aluminiu. Ciclistul-scafandru stă într-o gaură cilindrică şi care, în mijloc, traversează ţigara de la un cap la altul. Stă pe o şea ca de motocicletă. În faţă o cârmă condusă de o pedală, sub ea, o elice mişcată de două pedale. Pe flancurile ţigării sunt puse două planuri, mobile, pe axe, largi de 25 centimetri; înclinate înainte sau înapoi fac ca aparatul să se coboare sau să se urce în diagonală. Deasupra lor o puşcă cu aer comprimat şi un fel de cuţit lung, ambele închise ermetic. Înainte, un fel de fereastră, cu o ventilă foarte groasă, pe aici iese lumina electrică dintr-un proiector ce funcţionează înăuntru. Interiorul e împărţit, afară de canalul central, în zice compartimente de diferite mărimi care conţin generatorul de oxigen, absorbitorul de carbon şi alte aparate indispensabile vieţii omeneşti. Aparatele acestea pot funcţiona fără întrerupere, şase luni. Compartimente speciale conţin, vin, cafea, apă, comunicând cu gura prin tuburi cu distribuţie automată. Un sistem de valve şi robinete, manipulate uşor din interior, pot umple cu apă anumite compartimente. Submarinul are provizii conservate şi carcasa nu *să* poate deschide decât atunci când ciudatul vas pluteşte la suprafaţa apei.

Un compartiment conţine, pilele electrice, inventate de O'Connel şi care pot furniza electricitate timp de şase luni fără întrerupere sau defectare. Vârful ţigării de oţel, ascuţit şi masiv, poate constitui o armă grozavă, mai ales când acest mare pumnal este încărcat cu electricitate care poate trăsni. Nişte capsule de sticlă, în interiorul cărora se acumulează electricitatea ca în nişte butelii de Leyda, la un potenţial ridicat, pot fi aruncate cu puşca de aer comprimaţi trăsnind animalul pe care l-ar atinge. Alte mici aparate complectează echipamentul".

CAPITOLUL IV.
Povestea continuă.

„Primele mele încercări fură făcute în lacul din parc şi dădură rezultate surprinzătoare. Toate cerinţele fură îndeplinite cu perfectă regularitate. Se înţelege că Aquapedul şi scafandrul ar fi rezistat de minune la presiunea apei, până la aproape cinci sute de metri. Aparatele aeriene şi pilele electrice merseră minunat. A doua experienţă avu loc în fluviu, de-a lungul parcului, în timpul unei nopţi întunecoase. La început cu pedale apoi cu puterea mecanismului, Sui curentul fără oboseală, deşi era destul de puternic. Cârma totuşi nu era perfectă; trebui să fie mărită şi modificată ca formă. Elicea din două, căpătă patru aripi. Experienţele ce urmară îmi dădură deplină satisfacţie. Ele fuseseră făcute în taină, pe întunerecul cel mai adânc. În ziua de 10 Iunie 1893 la unsprezece seara, într-o noapte cu lună, părăsii castelul familiar. Faury mă urma. Doi cai duceau fiecare câte o jumătate din aparat. O luarăm pe lângă Whora, pe potecă şi pe marginea lacului la lumina unui reflector, ara montat submarinul. Când totul fu gata cerui lui Faury să-mi jure că va păstra cea mai mare taină. Dacă după două luni nu eram înapoi, el trebuia sa dea drumul servitorilor cu leafa pe un an întreg. După şase luni, trebuia să închidă castelul, să plece la Paris şi să consemneze notarului meu cheile şi testamentul.

Dădui credinciosului amic hârtiile necesare şi, cu lacrimi în ochi, îl lăsai. Mă introdusei în scafandru, îmi vârâi capul în aparat şi cu gest hotărât, deschisei robinetul care umplea rezervoarele de apă. Se umplură imul după altul. Simţeam că scobor.

După palida lumină a stelelor, urmă o noapte adâncă. Trăsei de un mâner şi înaintea mea se proiecta un evantai de lumină. O mică lampă mascată, îmi lumina busola, manometrul, cronometrai şi putui constata că mă scobor cu o iuţeală de o sută de metri pe minut. Ştiind că fundul stâncos al lacului mergea coborând spre nord, orientai aparatul şi înclinând planurile, scoborâi în diagonală. Când fui la o adâncime de 400 metri, minat că nu găsesc încă fundul, redresai planurile şi oprii scoborârea, închizând robinetele. Pedalai în linie dreaptă spre nord, cu o mişcare mai înceată decât pasul omului; nu cunoşteam regiunile misterioase în care intram şi trebuia să fiu foarte atent spre a nu mă izbi de vreun zid de stânci”.

... .

CAPITOLUL V.
În faţa zidului misterului.

Raimondo ridică capul.

Toţi văzură bine că el avea în mână ultima foaie a manuscrisului.

Povestirea misterioasă, atât de interesantă, se întrerupea acolo!

Enigma rămânea indescifrabilă!

Marius, cel mai nerăbdător din toţi, rupse tăcerea provocată de mirarea generală:

— Dar, aşa se termină? Nu mai e nimic? Nu ştim mai mult decât la început! Ce s-a întâmplat cu acest ciudat Feargus? Ce a devenit? E groaznic ca povestea să se sfârşească aşa!

Ceilalţi tovarăşi îşi arătară în felurite chipuri nemulţumirea.

— Şi pe deasupra nici nu ştim, cine este omul ucis de şarpe! Tot ce ştim e că se numeşte Pietro Durtal şi că a descoperit manuscrisul pescuind într-un lac elveţian! Dar cum dracu a venit din Elveţia până aici? Ce căuta? De ce scobea gaura aceia? În definitiv nu ştim nimic!

— Ce păcat! Speram ca manuscrisul să lămurească misterul şi când colo mai rău îl întunecă!

— E rău! zise chiar şi Zomba clătinând din cap.

Ureche Fină, cu sprâncenele încruntate, preocupat, nu zicea nimic.

Dar deodată se ridică. Cu voce gravă şi solemnă, întinzând mâna zise:

— Tinerii mei şefi Figuri-Palide, să mă lase să-i părăsesc două, trei zile.

— De ce? întrebă Raimondo mirat.

— Pentru că eu cred să pot în două, trei zile, lămuri misterul omului din piroga veche.

— Şi cum vrei să faci?

— Acesta e secretul Marelui Spirit. Voi lua piroga acestui Pietro Durtal, care a rămas pe plaja nisipoasă, la extremitatea insulei. Când că voi întoarce, probabil că voi putea spune tinerilor mei şefi ce s-a întâmplat călătorului ucis sub ochii noştri de boa.

Cercetaşii se consultară cu privirea.

Raimondo răspunse:

— Haide, îţi dăm voie. Dar fi prudent! Adu-ţi aminte, Ureche Fină, că ne-ar durea mult dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Şi apoi tu ne eşti foarte folositor.

Ghidul păru un moment că este emoţionat, dar reluându-şi impasibilitatea indiană, continuă:

— Să fie siguri, tinerii mei şefi albi. Mă voi înapoia să merg cu dânşii pe Amazon, atât timp cât mă vor vrea cu ei. Mă voi înapoia, jur pe

locul pe care Marele Spirit mi-l păstrează în câmpiile vânătoarei eterne!

— Când vrei să pleci?

— Imediat.

— Ai dreptate! Cu cât vei pleca mai repede, cu atât mai repede te vei înapoia. Du-te, dar fă aşa ca să nu întârzii mult.

Îi dădură un pachet cu proviziile de gură necesare şi îl urară drum bun.

Cei trei cercetaşi, lăsând pe Flora în paza lui Zomba în fort, întovărăşiră pe indian până la plaja unde se desfăşurase, cu puţin înainte, drama.

Ureche Fină sări în piroga, puse voiniceşte mâna pe lopeţi şi se depărta repede.

Tinerii se înapoiară la fort şi petrecură restul zilei vorbind despre aventura care îi interesa enorm şi recitind descrierea Aquapedului.

Marius, cu firea lui, se entuziasmase peste măsură.

— Milioane de mii de pipe? E uimitor! Ar trebui să încercăm şi noi să construim aşa ceva!

Dar convenim că pentru locul unde se aflau şi în împrejurările actuale lucrul era complet imposibil.

Cercetaşii continuară multe zile construcţia şalupei cu ajutorul căreia voiau să coboare Amazonul până la gurile sale prin care se vărsa în Oceanul Atlantic.

Nici un incident nu i-a tulburat de la munca lor.

La prânz şi seara, când se înapoiau la orele de masă, nu făceau altceva decât să discute despre faptul misterios şi despre ciudata absenţă a indianului lacustru care începea să-i îngrijoreze.

Trecură opt zile.

S-e făcură mii de ipoteze asupra întârzierii neprevăzute a lui Ureche Fină.

Să se fi întâlnit cu alţi piei roşii duşmani ai tribului său?

Căzuse într-o cursă?

Dacă era aşa, sărmanul de el, nu mai era speranţă să se înapoieze.

Tinerii italieni, Flora şi Zomba voia binele ghidului care se ataşase de ei şi le dăduse atâtea dovezi de devotament.

Mai trecu o săptămână.

Acum disperaseră să mai revadă pe credinciosul lor amic.

Dar iată că într-o seară, în momentul când erau să se retragă spre a se odihni, se auzi un strigăt modulat în chip special.

Călătorii îl recunoscură imediat.

— E strigătul de război al lui Ureche Fină! strigă vesel Raimondo.

— Da, adevărat!

Toţi plecară spre canal, îndărătul fortului, de unde venise strigătul.

Ureche Fină venea repede înaintea lor.

Sări pe uscat, lăsând prora – care părea nouă şi bine construită – pe jumătate cufundată în nisip.

Îl copleşiră cu întrebări, dar indianul zâmbea şi nu ştia cui să răspundă mai întâi.

În cele din urmă Raimondo observă că, în felul acesta nu se puteau înţelege; luă de mână pe ghid şi îl duse în fort, urmat de toţi.

După ce trecu emoţia sosirii, Ureche Fină, la întrebarea precisă a lui Marius, răspunse ridicând braţele în sus:

— Minunat! Admirabil!

Şi în odaie, după ce îmbucă ceva în zor, la lumina lumânărilor fabricate de el, indianul luă cuvântul:

— Vă voi povesti ce mi s-a întâmplat în timpul absenţei, dar numai după ce veţi fi citit foile ce vi le aduc. Atunci vă voi spune în ce mod le-am găsit.

Dintr-un săculeţ de piele de bizon, pe care îl purta prins la cingătoare cu o liană tare, Ureche Fină scoase un pacheţel învelit în piele de şarpe.

Toţi îi urmărea mişcările cu o vie curiozitate.

— Iată foile!

Raimondo le luă şi le examina.

— Citeşte, Raimondo, haide!

CAPITOLUL VI.
Aventurile Căpitanului Durtal.

Iată ce citi Romanul:

„Povestirea aventurilor extraordinare şi de neuitat ala lui Pietro Durtal, căpitanul goeletei La Novissima.

După ce am citit manuscrisul incomplect al autorului Aquapede fui apucat de dorinţa irezistibilă de a descoperi misteriosul fluviu.

Ar fi prea lung să povestesc în urma căror cercetări ajunsei să capăt siguranţa că numirile din manuscris erau false; lacul şi castelul nu corespundeau realităţii. Dar peştele extraordinar ne puse pe calea cea bună; era un peşte cunoscut numai în regiunile învecinate cu gurile Amazonului, în Brazilia.

Din legendele braziliene aflai că un lac fără fund se găsea în Brazilia, plin cu asemenea peşti. Atunci luai o hotărâre; cumpărai o goeletă şi închiriai un echipaj. Din Havre plecai într-o bună zi spre Brazilia.

Totul merse bine până ce America de sud începu să se vadă.

Corabia fu avariată de trei ori de furtuni violente care era să o umple cu apa. Era 5 Ianuarie. Marinarii ţipau speriaţi:

— Se scufundă! Se scufunda!

Părea că marea se ridicase în aer atât de violentă era furtuna în cer şi pe apă.

Dădui ordin să se golească vasul cu găleţile, dar din cauza furiei valurilor operaţia era şi grea şi periculoasă.

În ziua de 19 şi 20 furăm mai liniştiţi şi speram o navigaţie liniştită.

Dar cârma deviase mult la sud şi ne aflam în plin ocean necunoscut.

Trecurăm pe lângă un pământ dar nu îndrăznirăm să acostăm atât de tare sufla vântul.

Acum era sfârşitul lui Mai; cinci luni trecuseră de la plecarea noastră.

Pe bord personalul suferise mult; patru marinari erau în afară de serviciu.

Pusei şalupa pe apă spre a mă apropia de o insulă şi spre a găsi un loc de ancorare.

Valurile uriaşe ne împiedicau însă să atingem pământul.

Văzui indigeni; un marinar se duse înot să le vorbească.

Dar nu ne fu posibil să ne înţelegem şi nici să căpătăm ceva de la dânşii. Bolnavii care aşteptau să le procur ceva, erau disperaţi.

Ne înapoiarăm, întinzând pânzele mai spre sud, până întâlnirăm o insulă.

O şalupă fu trimeasă în exploraţie. Era o mare abundenţă de broaşte ţestoase.

Debarcarăm şi bolnavii se vindecară perfect în trei săptămâni de alimentaţie şi repaos.

Ridicai ancora spre a mă sui spre nord, spre Brazilia mult dorită. Dar vânturile contrarii mă constrânseră la o nouă oprire, în faţa unei alte insule pe care hărţile geografice nu o menţionau.

Indigenii, deşi puţin obişnuiţi cu vederea europenilor, aduseră pe bord alimente proaspete.

În fiecare zi aveau loc schimburi de acest soi.

Timp de nouă zile cât rămase vasul în portul acela, dacă se poate numi port scobitura naturală pe care o prezenta insula, puturăm să reparăm corabia aşa ca ea să fie în stare să înfrunte din nou furiile oceanului.

Pusei iarăşi capul spre fiord. Descoperii în fine coasta; era Patagonia.

La 19 Noiembrie, la înălţimea strâmtoarei Magellan, se auzi un strigăt:

— Foc! Foc!

Scoborâi în goană în stive dar nu văzui nimic.

— Unde e? întrebai eu.

Mi se arătă un butoi. Un marinar coborându-se să scoată rachiu pentru distribuţia de a doua zi, pusese lumânarea pe un butoi; o scânteie căzuse şi rachiul tare se aprinse.

Butoiul făcuse explozie şi lichidul aprins cursese până la depozitul de cărbuni.

Focul, peste care se aruncase multă apă, părea stins.

Dar după o jumătate de oră, se auzi din nou strigătul.

Alcoolul ajunsese sub cărbuni şi ardea acolo.

Pericolul era iminent; erau trei sau patru şiruri de butoaie pline cu acelaş lichid inflamabil.

Reîncepurăm să aruncăm apă din toate puterile; dat apa pe cărbune produse un fum atât de des şi de sufocant încât nu se putea sta în stive fără a fi asfixiat.

Groaza pusese stăpânire pe noi. Şalupa şi bărcile fuseseră lăsate pe apă şi marinari unul câte unul scăpau cum puteau; se aruncau în apă.

Cei rămaşi îmi strigară:

— Căpitane! Dacă îmbarcaţiile fug, ce vom face ceilalţi?

Ordonai manevra spre a-i ajunge:

— Dacă vor refuza să ne primească şi pe noi, îi urmărim cu nava şi îi învăţăm ce înseamnă ascultarea! Dar din cauza vântului favorabil ei izbutiră să dispară şi ultima speranţă ne fu luată.

Făcui să se arunce în mare depozitele de iarbă de puşcă spre a nu lua foc şi dânsa, dar nu servi la nimic această măsură.

Focul progresa mereu, în interior şi în scurtă vreme luă foc şi depozitul de ulei.

Mai rămânea trei butoaie cu pulbere şi când ne hotărâsem să le îndepărtăm şi pe ele se întâmplă catastrofa.

Vasul sări în aer.

Mă regăsii în apă, pe nişte lemne. Catargul cel mare plutea aproape de mine; încălecai pe el şi văzui un tânăr care înota repede spre a veni lângă mine.

Când ne regăsirăm aproape, constatarăm grozăvia în toată întinderea ei.

Mă simţeam de altfel ca zdrobit de loviturile primite în căderea ce a urmat exploziei.

Soarele se pregătea să dispară.

Eram deja resemnaţi soartei noastre când văzurăm deodată şalupa cea mare aproape de tot.

Câţiva marinari strigară:

— Căpitanul trăieşte!

Tânărul se aruncă înot şi ajunse şalupa.

Cât mă priveşte pe mine nu eram în stare să o fac.

Un marinar legă un colac de salvare de o funie aruncându-mi-l.

După ce mi-l trecui pe mijloc, fusei în stare să mă apropii de şalupă.

Mă întinseră în fundul ei aproape leşinat.

Toată noaptea navigarăm la întâmplare.

Spre ziuă mă simţii zguduit.

— Căpitane – zice o voce – ce facem? Suntem făta busolă, fără alimente…

Răspunsei că era bine să ne apropiem de resturile navei, poate nu am fi putut să mai găsim ceva provizii plutitoare.

Îi sfătuii să-şi scoată cămăşile spre a face pânze din ele.

Seara fură gata şi înălţate, cusute cu fire luate din frânghii.

Era 20 Noiembrie.

Să redau ce am suferit ar fi prea atroce.

Cât avurăm pesmeţi i-am distribuit cu zgârcenie; apoi începură să ne lipsească. Beam apă de ploaie care se strângea între pânze.

Un nor de păsărele, din care uciserăm câte puturăm, ne serviră să ne alimentăm, mâncându-le crude şi sorbindu-le cu voracitate sângele cald.

Barca ce ne urmărise până atunci, cu mare greutate, era gata să se scufunde.

Conţinea şase marinari care ne implorară cu lacrimi să-i luăm la noi.

Acum eram condamnaţi să pierim cu toţii.

Eram şaptesprezece.

Dar într-o noapte muriră trei fără să ne dăm seama pentru ce.

Izbutirăm să prindem peşti zburători care ne mai întremară puţin”.

CAPITOLUL VII.
Peripeţii în plină mare.

„Echipajul se uitau unii la alţii ca nişte câini turbaţi, gata să se mănânce unii pe alţii.

La un moment dat văzui pe unii mai feroci care se pregăteau să sară pe unul tânăr.

Încercai să-i calmez; răspunseră că îi înşelam mereu cu promisiunea că vom da curând de pământ.

Îmi acordară încă trei zile, după care erau hotărâţi să-şi pună planurile lor canibale în aplicare. Eram în 2 Decembrie a treisprezecea zi după dezastru.

O ploaie abundentă ne mai potoli arşiţa setei.

Eram desperat deoarece cea dea treia zi sosise, când un marinar urlă:

— Pământ! Pământ!

Insula avea un mic golf unde se putea debarca.

O parcurserăm repede în căutarea de alimente.

Găsirăm arbori de cocos care ne săturară foamea şi ne potoliră setea.

Ne umplurăm şalupa cu delicioasele fructe şi pornirăm spre insula Sumatra pe care o recunoscurăm după configuraţia sa.

Intrarăm pe gura unui mic fluviu; debarcarăm, bând cu nesaţ apa limpede; găsirăm din abundenţă vânat.

Aveam securi cu care tăind arbori puteam face focul pentru mâncare.

Noaptea, trei marinari făceau de veghe deoarece indigenii se apropiau de noi poate cu intenţii ostile.

Nu aveam ca arme de apărare decât două securi şi o spadă ruginită!

Punând mâna pe ciomege ne pregătirăm să respingem atacul probabil.

Indigenii fugiră imediat.

Dar noaptea trecu în mijlocul alarmelor neîncetate.

A doua zi, trei sălbateci ieşiră din pădure, apropiindu-se.

Trimesei înaintea lor trei marinari care cunoşteau întrucâtva limba şi obiceiurile locale.

După multe parlamentări, indienii promiseră mălai şi orez.

Le oferirăm monede strălucitoare de argint care păru că le place mult.

După ce ne-am restaurat, hotărâi să mă duc, cu patru marinari, cu barca pe care o remorcase şalupa, într-un sat mai depărtat, de

cealaltă parte a fluviului spre a căuta alte alimente de care aveam nevoie afară de puţinele pe care ni le furnizară cei trei sălbateci.

Suirăm fluviul şi ajunserăm fără prea mare întârziere ţinta propusă.

În sat făcurăm o abundentă recoltă de provizii alimentare pe care le trimesei imediat secundului meu recomandându-i o egală distribuţie.

Între timp, făcui şi eu, cu tovarăşi mei, un ospăţ minunat şi gustarăm băutura locală care mi se păru foarte bună.

Indigenii şedeau în cerc în jurul nostru şi se uitau la noi cum mâncăm cu atâta lăcomie.

Am voit să cumpăr un bivol; dar era aşa de sălbatec încât nu se putea prinde şi lua cu sine.

Începuse să se înnopteze şi am voit să plecăm.

Dar marinarii insistară ca să mai stăm, sub pretextul că noaptea ne va fi mai uşor să capturăm bivolul.

Eu nu voiam acest lucru; dar ei insistară atât încât eu îi lăsai acolo şi mă dusei spre barca lăsată la mal, ca să plec.

Aici găsii mulţi indigeni care păreau că se ceartă între dânşii.

După cât putui eu înţelege, unii nu voiau să mă lase să plec. În timp ce alţii nu se opuneau.

Apucai doi de braţ, cu un aer autoritar de stăpân şi îi împinsei spre pirogă.

Aveau un aer puţin asigurător dar se lăsară împinşi până la barcă şi intrară înăuntru.

Pusei pe unul înainte şi pe altul înapoi; apucară lopeţile şi începură să rameze.

Observai că ţineau pumnalul la brâu şi deci erau stăpâni pe viaţa mea.

După ce ramară câtăva vreme, acel care şedea la provă se ridică, veni până în mijlocul bărcii, unde eu şedeam în picioare şi, cu o mimică foarte semnificativă şi eu un limbaj pe care se silea să-l facă expresiv dar din care pricepui esenţialul, mă făcu să înţeleg că voieşte bani.

Îi dădui o mică monedă de argint.

El o privi cu aer perplex, apoi o vârî într-o pungă de pânză pe care o ascunse la brâu.

Acum şi cellalt, care era la proră veni la rândul său şi făcu aceiaşi cerere cu semne identice.

Îi dădui şi acestuia o monedă asemănătoare pe care o privi cu atenţie pe ambele părţi şi cu un aer de stupiditate şi mai accentuată.

Părea nehotărât dacă trebuie să primească moneda sau să mă atace.

Eu eram dezarmat şi cu totul la bunul plac al acestor doi ticăloşi.

Simţii iminenţa primejdiei şi inima îmi bătea cu violenţă.

Coboram cursul fluviului destul de repede, duşi şi de curentul

refluxului.
Eram pe la jumătatea drumului când cei doi sălbateci începură să vorbească între dânşii cu animaţie.
După figurile şi gesturile lor, înţelegeam că aveau intenţia să sară asupra mea.
Rugai în tăcere cerul să-mi vină în ajutor.
O inspiraţie secretă mă făcu să încep să cânt, ciudat leac împotriva spaimei pe care nu voiam s-o las să mă cotropească.
Cântai din toate puterile mele, până făcui să răsune pădurile care împodobeau malurile.
Indigenii începură să râdă cu hohot, căscând nişte guri imense.
Nu le treceau prin gând că putea să-mi fie frică.
Pe când cântam aşa ca un nebun, barca aluneca aşa de repede că descoperii din depărtare şalupa noastră.
Făcui semne oamenilor mei.
Marinarii mă văzură şi alergară pe mal.
Mă întorsei spre sălbateci şi îi făcui să înţeleagă că pentru a putea debarca, trebuiau ca amândoi să se aşeze la proră.
Mă gândeam că cel puţin astfel nu puteau să mă atace pe la spate.
Se supuseră fără să crâcnească şi astfel putui să debarc liniştit.
Indigenii se înapoiară în satul lor cu barca mea, după ce-mi aruncară o ultimă privire feroce.
Povestii echipajului incidentele din timpul zilei şi le dădui şi lor speranţa că vom revedea a doua zi pe cei patru marinari cu bivolul.
Noaptea trecu liniştită.
Dar, spre ziuă, furăm miraţi văzând că nu apar cei patru marinari ai noştri şi începui să cred că li s-a întâmplat ceva rău.
În cele din urmă apărură doi indigeni care goneau un bivol înaintea lor.
Îl observai şi văzui că nu era acela cumpărat de mine.
Un marinar care înţelegea puţin limba locală izbuti să se înţeleagă oarecum şi întrebă pe indigeni de ce nu aduserăm bivolul vândut de ei şi îi întrebă unde erau oamenii noştri.
Răspunseră că nu putuseră să prindă pe acela şi că marinarii îi urmau cu un al doilea bivol.
Văzând că bivolul sărea, am aruncat cu securea rănindu-l la picioarele dinainte.
Cei doi negri, văzându-l căzând, începură să urle, gesticulând groaznic. Atunci, două sau trei sute de indigeni, ascunşi în pădure, începură să alerge spre şalupă, cu intenţia evidentă de a ne tăia retragerea.
Indigenii erau înarmaţi cu un fel de săbii şi scuturi.
Numărul lor devenea impunător.
Ne aruncarăm spre şalupă, urmăriţi de sălbateci.

Din nenorocire, pânzele erau strânse şi în vreme ce ne grăbeam să intrăm în şalupă, zagaiele indigenilor izbiră pe câţiva de ai noştri.

Ne apărarăm ca leii împotriva acelei turme de sălbateci turbaţi. Reuşirăm, în cele din urmă să desprindem şalupa şi să întindem pânza principală care, umflată de un vânt propice ne smulse de lângă malul unde ne-am fi găsit cu siguranţă moartea.

Indigenii înfuriaţi, de minunata pradă care le scăpase din gheară, se aruncară înot voind să ne ajungă.

Din fericire şalupa era purtată de pânză mai repede decât socotiseră ei şi în curând trebuiră să se resemneze, gesticulând şi aruncând imprecaţiuni groaznice care aveau pentru noi însă valoarea unor adevărate imnuri de libertate.

CAPITOLUL VIII.
Spre Brazilia.

Întinserăm fără întârziere toate pânzele de care dispuneam şi ne găsirăm repede în largul mării.

Deodată observarăm că unul din marinarii noştri fusese rănit de o zagaie al cărui vârf fusese muiat într-un suc vegetal veninos.

Căzu mort, după ce se zbătu câteva clipe în contorsiuni grozave. Astfel nu mai rămăseserăm decât şapte marinari şi doi gradaţi.

Spre ziuă se profilară la orizont silueta a trei insule mici.

Nu păreau locuite, dar hotărârăm să ne oprim acolo.

Speram să găsim ceva alimente de care aveam absolută nevoie.

Locul unde debarcarăm era acoperit cu un fel de arbori din specia bambusului.

Tăiarăm câteva tulpine, găurite, le umplurăm cu apă dulce şi le astuparăm apoi cu nişte dopuri făcute din măduva lor, ceroasă, care le astupa ermetic, deci lar adăpost de orice alterare.

Aveam astfel o bunicică provizie de apă potabilă.

Găsirăm o specie de palmieri care făceau un fruct nu tocmai savuros dar foarte hrănitor.

După câteva zile, la răsăritul soarelui, ne găsirăm, fără să ne dăm seama, pe coastele Javei.

Un marinar, care avea o vedere foarte ascuţită, striga că zăreşte vapoare.

Ne numără chiar vreo douăzeci.

Bucuria noastră era extraordinară. Acele bastimente erau olandeze. O singură navă de război se găsea printre ele.

Comandantul ne observa, din înălţimea turelei de comandă, cu binoclul.

Mirat de forma ciudată a pânzelor noastre, trimese o şalupă în recunoaştere spre noi spre a-şi da seama cine suntem şi de unde ne iviserăm.

După o jumătate de oră, eram pe bordul bastimentului de război, care se numea Dordecht.

Comandantul, după ce ascultase povestirea întâmplărilor noastre, pe care i-o făcui eu, îmi declară că nu îi era posibil lui să mă repartizeze, dar că guvernatorul insulei ar li putut foarte bine să ne recomande consulului Franţei, după ce, bine înţeles, s-ar fi asigurat că nu erau niscaiva spioni (de oarece era ameninţare de război între forţele de ocupaţie olandeze şi un oarecare număr de triburi din interior ne supuse încă şi susţinute de colonii unei naţiuni duşmane).

Furăm, aşa dar, conduşi fără întârziere la palatul guvernatorului

colonia olandeze, care nu fusese încă informat de sosirea noastră.

Acesta examina eu atenţie hărţile pe care i le prezentai eu şi graţie cărora el putut să verifice adevărul spuselor mele asupra identităţii noastre. Trebuii să-i explic în amănunţime în ce mod ajunsesem până aici; cum survenise dezastrul: în ce împrejurări pierdusem, rând pe rând, parte din echipajul nostru; întâlnirea cu indigenii, atacai lor şi fuga noastră în condiţii dramatice.

— Aţi scăpat uşor! – zise guvernatorul – şi acei patra nenorociţi care nu au voit să vă urmeze, au plătit cu viaţa lor, cine ştie după câte suferinţe, nesupunerea lor sau lăcomia lor! Indigenii din regiunea aceia sunt foarte feroci şi sunt renumiţi canibali! Festinurile lor uriaşe în care nu se consumă decât carne omenească ne simt cunoscute şi toate sforţările pe care le-am făcut spre a le împiedica, n-au dus la alt rezultat decât că le fac mai în interiorul insulei. Când dispare vreun european, nu mai am adesea nici o speranţă să-l mai pot găsi, cu toată severitatea cu care pedepsesc pe cei pe care îi bănuiesc că au luat parte la răpire. Moartea prin spânzurare sau prin împuşcare, nu-i sperie câtuşi de puţin şi chiar atunci când sunt în preajma morţii, declară interpreţilor noştri că şi-ar da bucuroşi de o mie de ori viaţa pentru a putea savura, în mijlocul nesfârşitelor tam-tam-uri, pe nopţi cu lună, în desişul pădurilor. Virgine, un alb fript după ritul strămoşesc. Vedeţi dar ce greu e să lupţi cu asemenea fanatici şi dacă acuma sunteţi în viaţă, puteţi să mulţumiţi providenţei şi să vă consideraţi că aveţi mult noroc! Vă voi da un ghid care să vă conducă la locuinţa consulului francez. Cât mă priveşte pe mine, voi face tot posibilul să vă uşurez repatrierea pe o corabie olandeză, de oarece actualmente nu se găseşte alta în port. Se zice totuşi că va sosi un vas american.

Prinsei vorba din zbor şi zisei:

— În cazul acesta, cum eu intenţionez să plec în Brazilia voi cere consulului să-mi sconteze la sucursala unei bănci, oarecare, un cec, pe care îl am şi care reprezintă actualmente tot avutul meu. Mă voi îmbarca pe vaporul american, direct spre San Francisco şi de aici în Brazilia unde voiesc să ajung.

Guvernatorul nu mai mă întrebă altceva. Mă întovărăşi pe mine şi pe marinarii supravieţuitori la consulul Franţei, care mă primi cordial, aproape frăţeşte, punându-ne la dispoziţie hrană bună şi locuinţă confortabilă. Marinarii fură repatriaţi prin îngrijirea sa. Eu obţinui decontarea cecului pe oare îl aveam şi care reprezenta o sumă frumoasă. Mă aprovizionai cu o garderobă nouă şi cele necesare, mă îmbarcai pe vaporul american care nu întârzie să sosească şi după câteva săptămâni eram la San Francisco. Aici luă sfârşit prima parte a aventurilor mele. A doua parte, mult mai interesantă, mă puse în măsură să cunosc misterul submarinului Aquapede…”

Aci Raimondo fu din nou nevoit să întrerupă cititul.

Marius, Jean Bart, Flora, Zomba şi Ureche Fină, care urmăreau cu nespusă atenţie, se priviră zâmbind şi se ridicară spre a se mai dezmorţi puţin.

— Mii de pipe! – zise Marius întinzându-se – ai obosit Raimondo să citeşti? Dar ştii, e foarte interesant ceea ce ne-ai citit!

— Foarte! Aşa de interesant încât, cât timp am citit nu am simţit oboseală. Dar acum o simt! Să lăsăm pe mâine urmarea acestei aventuri; e târziu şi parcă mi-e somn. Ce credeţi voi că e aşa de uşor să descifrezi un scris străin, scris în cine ştie ce condiţii şi care, fireşte, diferă de scrisul tipărit…

— Păi dacă numai acesta este motivul – propuse Jean Bart – atunci lasă-mă să continui eu… Nu ştiu dacă pe ceilalţi îi interesează ca pe mine, dar, vă spun drept eu sunt foarte curios să ştiu continuarea acestei povestiri ciudate.

— Da, dar vă spun drept: mie mi-e somn, zise Flora.

— Şi mie! Mii de pipe! Dar mai mare mi-e curiozitatea să ştiu ce s-a mai întâmplat.

— Asta bună idee! întrerupse Zomba bătând din mâini ca un copil.

Cât priveşte pe taciturnul indian, se mulţumi să zâmbească ceea ce înseamnă la dânsul o mare satisfacţie.

În faţa umanităţii dorinţei de a se continua cititul, Raimondo nu avu altceva de făcut decât să cedeze.

— Înainte însă de a trece manuscrisul lui Jean Bart ca să continue cititul, sunt de părere – zise Raimondo – că ar trebui să ne mişcăm puţin şi să vârâm ceva sub nas, căci pe cinstea mea, aventurile altora mi-a scobit stomacul tot aşa cum ar fi făcut dacă le săvârşeam noi!

Toţi râseră de această ieşire a lui Raimondo.

Ieşiră cu toţii în curtea fortului afară de Flora şi Zomba care rămaseră să aranjeze ceva de mâncare.

Noaptea era splendidă.

Miliarde de stele luceau pe cer luminând depărtării.

Marius luase din obişnuinţă carabina cu dânsul; ceilalţi aveau numai revolverele la centură.

Cine ştie ce surpriză neplăcută se putea ivi în ţinutul acela sălbatec unde natura şi animalele feroce sunt stăpâne şi acasă la dânsele, în vreme ce omul şi în special albul, este un musafir, dacă nu un vânat preţios pentru ceilalţi.

Flora închisese uşa după ei mai mult ca să nu intre tot felul de insecte zburătoare, dintre care unele sunt foarte periculoase, înţepătura lor dând friguri rele.

Le-ar fi atras lumina lumânărilor aprinse care erau cu un far în bezna de afară.

Grupul cercetaşilor, cu Ureche-Fină şedea în mijlocul câmpiei, ascultând cu voluptate amestecată o uşoară îngrijorare, miile de zgomote din jurul lor, care se împreunau într-o sălbatecă şi ciudată simfonie măreaţă.

De la ţârâitul greierilor ascunşi prin frunze, orăcăitul monstruoaselor fălci ale crocodililor care se băteau în apă, până la ţipătul îndepărtat al. Minelor din păduri şi la miorlăitul fiorosului jaguar sau puma, toate arătau intensa viaţă care începe odată cu apusul soarelui şi care durează până când astrul zilei îşi arată iarăşi geana roşie la orizont.

Prin apropiere foşneau în iarbă insectele fosforescente, cu lumina lor verde, rece, ireală.

Cercetaşii şedeau nemişcaţi, vrăjiţi de splendoarea din jurul lor, aşteptând ca Flora să le dea un semnal că masa e gata.

Deodată, o fâlfâire domoală, ca a unui fular negru de mătase purtat de vânt trecu pe lângă figura lui Marius.

Instinctiv acesta făcu un gest de apărare şi izbi într-o vietate înaripată care dispăru în noapte.

— Ce o fi asta?

Ureche Fină spuse:

— E marele vampir de noapte! A simţit sângele cald de om sub pielea noastră şi dacă cineva ar fi adormit, l-ar răcori cu fâlfâitura aripilor sale, adâncindu-l în letargie. Apoi s-ar fi apropiat binişor şi o tăietură făcută cu dinţii săi ascuţiţi ca nişte pumnale ar fi deschis o arteră sau vreo vână şi ar fi sorbit cu nesaţ sângele cald... A doua zi nenorocitul căruia i s-a luat o mare cantitate de sânge destul de mare, se scoală extenuat, abia se ţine pe picioare şi cade repede pradă frigurilor galbene care ucide mai rău ca glonţul.

— Ar fi interesant de prins o asemenea vietate! — Zise Marius.

— Ziua, cu trupul îngreuiat de marea cantitate de sânge pe care a supt-o peste noapte, de la orice fel de animal a avut prilejul, vampirul pe care noi îl numim „Kitu” se agaţă cu picioarele de o cracă bine ascunsă într-un pom şi, cu capul în jos, ca un sac atârnat, doarme netulburat de nimeni, confundându-se până într-atâta cu trunchiul copacului, încât nici un animal nu-l observă, iar cele mai multe animale de pradă dispreţuiesc un asemenea vânat.

Vorbeau în noapte despre acest animal fantastic pe oare îl cunoşteau din citite şi care se bucura de o faimă sinistră în toată Brazilia.

Se auzi vocea clară a Florei care îi chemau înăuntru, la masă.

Se înţelege că se grăbiră să facă cinste mesei.

Se aşezară cu toţii în jurul mesei şi Flora le servi un menu copios chiar dacă nu era din cale afară de variat.

— Mii de pipe! – zicea veselul Marius – când vom fi isprăvit să

dezlegăm misterul aventurilor domnului Pietro Durtal, ne vom ocupa puţin şi de ale noastre! Eu cred că vor fi foarte interesante!

— Cred că nu vom zăbovi să ne reluăm firul oare cum întrerupt al isprăvilor noastre – adăugă Raimondo. Piroga cea mare va fi gata într-o zi sau două.

— Şefii mei albi au lucrat mult şi cu spor în timpul lipsei mele – zise Ureche Fină.

— Da! Asta aşa este! S-a lucrat serios – conchise Jean Bart.

Masa fu înveselită, ca de obicei de glumele neastâmpăratului Marius care făcea să râdă pe Flora până la lacrămi şi pe Zomba să se contorsioneze ca un şarpe spre şi mai marea ilaritate a tuturor celor de faţă.

Dar după ce isprăviră de mâncat cum cantitatea de alimente compensase prea mult calitatea şi cum pe de altă parte, se consumase şi ceva băutură tare fabricată de Ureche Fină din fermentaţia unor fructe, tuturora le era acum somn.

Nimeni nu mai cerea acum să se continue lectura.

Părerea unanimă era că se putea aştepta foarte bine citirea ei, până mâine dimineaţă.

Dar destinul hotărâse altfel: citirea urmării nu trebuia să mai aibă loc.

Şi cei trei cercetaşi n-aveau să-i cunoască sfârşitul.

Un eveniment neaşteptat se întâmplă…

Sfârşitul numărului 72: **Carnetul roşu.**

Citiţi urmarea în fascicula Nr. 81 a **„CELOR TREI CERCETAŞI”**, care apare Sâmbătă 19 Mai 1934:

Misterul descoperit.

16 Pagini EXEMPLARUL în țară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

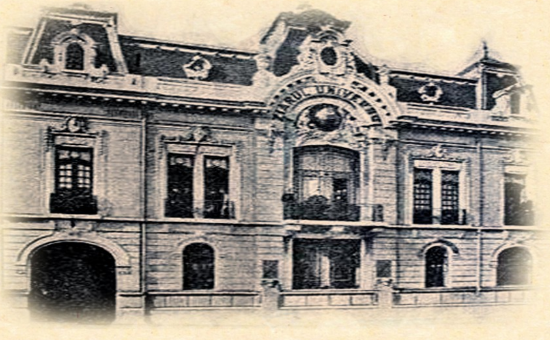

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI